

[Hans Hækkerup]

De tre forslag fra fremskridtspartiet, vi skal behandle i dag, er jo tre typiske fremskridtsforslag hentet fra den sædvanlige skuffe. De bemærkninger, som helt unuanceret fremsættes om kommunalbestyrelsesmedlemmer i dette land, er af en stærkt nedvurderende karakter, og her tænker jeg bl. a. på de påstande, som fremføres. Der står i forslaget, at kommunalbestyrelsesmedlemmer, i hvert fald for manges vedkommende, køber sig genvalg for skatteydernes penge.

Jeg synes, at man helt mister lysten til at beskæftige sig med fremskridtspartiets forslag. Men da det nu er min opgave at fremføre socialdemokratiets mening om disse forslag, vil jeg starte med at fastslå, at vi er fundamentalt uenige med fremskridtspartiet også om indholdet af forslagene. Vi mener, at fremskridtspartiets forslag vil betyde en uhensigtsmæssig og urimelig indskrænkning af det kommunale selvstyre. Det må fortsat være sådan, at kommunerne selv fastsætter deres skatteudskrivning og fastlægger deres serviceniveau.

I bemærkningerne til et af forslagene fastslås, at det må være en logisk og rimelig antagelse, at behovet for social bistand aftager med stigende velstand, og forfatteren til forslaget undrer sig så over, at der synes at være en modsat sammenhæng. Lad mig blot sige til fremskridtspartiets ordfører, at det behøver man ikke undre sig over. Forklaringen er jo, at både de sociale udgifters størrelse og beskatningsgrundlaget i høj grad afhænger af én fælles faktor, nemlig hvor i landet kommunen ligger.

Lad mig belyse det med et eksempel. I en kommune, hvor kvindernes erhvervsdeltagelse er stor, vil beskatningsgrundlaget – alt andet lige – være højere, og samtidig vil der være et større behov for daginstitutioner. Det er der faktisk ikke spor mærkeligt i.

I et andet af forslagene ud nævnes Albertslund kommune til et meget karakteristisk eksempel på kommunal spekulation i ejendomsskatten, fordi kommunen har en høj grundskyldpromille. Vi mener fortsat, at det er rimeligt, at kommunerne selv kan fastsætte både den kommunale skatteprocent og grundskyldpromillen. Hvis jeg skulle nævne et eksempel på uheldig spekulation i ejendomsskatten, ville jeg nævne de kommuner, der, dengang de generelle tilskud blev forhøjet i forbindelse med bistandslovens ikraft-

træden, benyttede lejligheden til at nedsætte grundskyldpromillen til nul i stedet for at forbedre deres i forvejen lave sociale serviceniveau.

Vi befinder os i en situation, hvor det af samfundsøkonomiske grunde er nødvendigt, at der sker en begrænsning af stigningen i de offentlige udgifter. Derfor har regeringen i samarbejde med kommunerne fundet frem til en hensigtsmæssig måde at gennemføre denne begrænsning på, en måde, der efter vores mening stadig respekterer de grundlæggende træk i det kommunale selvstyre i modsætning til disse fremskridtsforslag, som vi på det bestemteste må afvise.

Fogh Rasmussen (V):

Fremskridtspartiets forslag rammer egentlig ned i nogle vældig centrale punkter i den kommunale økonomi. I modsætning til både indenrigsministeren og socialdemokratiets ordfører vil jeg da egentlig påskønne de udførlige bemærkninger, der ledsager forslaget. Det kan måske skyldes, at vi er knap så godt vant med det, der kommer fra fremskridtspartiets side, men jeg synes i hvert fald, at det skal noteres, når der for en gangs skyld kommer et forslag fra fremskridtspartiet, som er ledsaget af nogle forholdsvis udførlige bemærkninger.

Venstre er helt opmærksom på behovet for tilbageholdenhed i udviklingen i de kommunale udgifter, og det var også derfor, vi for nylig fremsatte et beslutningsforslag, som indebærer en realvækst på simpelt hen nul i de kommunale budgetter i de kommende år. Fremskridtspartiet fremhæver ganske rigtigt, at når det nu er nødvendigt at begrænse det kommunale forbrug, så er det rimeligt, at begrænsningen først og fremmest sker i de kommuner, hvor man – som fremskridtspartiet siger – ud fra en rationel betragtning kan konstatere et overforbrug, således at de kommuner, der er dårligst stillet, ikke rammes. Her er der grund til at understrege, at venstres forslag netop er indrettet således, at de dårligst stillede kommuner ikke bliver ramt.

Der ligger nogle principper gemt i fremskridtspartiets forslag, som venstre er betænkelig ved. Som helhed vil jeg sige om forslagene, specielt nr. B 106 og L 187, at de bygger på den lidt tvivlsomme antagelse, at der skulle være en sammenhæng mellem udgifts-